

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Golubov Béla ügyvéd által képviselt felperesnek a Ruthner Éva jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.30.560/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. június 20-án kelt 11.K.30.560/2007/10. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 15. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.30.560/2007/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2002-2004. évekre vonatkozóan vizsgálatot tartott személyi jövedelemadó-nemben.

Az ellenőrzés megállapította, hogy a felperes ebben az időszakban nem vallott és nem fizetett személyi jövedelemadót. A felperes 1989. óta érvényes tartózkodási engedéllyel él Magyarországon, 1994. január 1-jén alapított céget. Ez a cég 6-7 éve gazdasági tevékenységet nem végez.

A felperes saját előadása szerint heti kb. 36 órás időtartamban megbízási szerződések alapján dolgozik, tolmácsolást és iraki cégek részére kutatómunkákat folytat.

Felesége jövedelméből élnek.

A vizsgálat megállapította azt is, hogy a felperes igen nagy összegű bankbetétekkel rendelkezik. Különböző pénznemben fizetett be, illetőleg váltott át a HVB Banknál pénzüsségeket, amely magyar forintba átszámítva 86.886.099 Ft. A felperest ezen összeg fedezetének igazolására hívták fel, tekintettel arra, hogy ezekben az években jövedelem-bevallást nem tett.

A felperes arról nyilatkozott, hogy 2001-ben iraki ingatlanát értékesítette, ebből kb. 50.000 USD bevételre tett szert, amelyet részletekben hoztak be Budapestre rokonai és barátai.

A felperes állítása szerint a család megélhetési költsége 180.000 Ft/hó.

Az adóhatóság a rendelkezésre álló iratanyag és a felperes nyilatkozata alapján megállapította, hogy a becslés feltételei fennállnak. A felperes bevételeinek fedezete nem volt igazolt.

Az adóhatóság a bizonyítási eljárás és becslési eljárás lefolytatásának eredményeként meghozott határozatával a felperes terhére 70.514.275 Ft adókülönböt állapított meg. Kötelezte továbbá 35.257.137 Ft bírság és 29.248.914 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes értékelte a felperes fellebbezéshez benyújtott iratanyagát és előadását. Megállapította, hogy a felperes aki, - táblázatban mutatta ki az egyes bankokhoz befizetett, illetőleg onnan kivett összegek pénzmozgását, ezzel nem tudta igazolni azt a tényt, hogy a valutavásárláshoz szükséges pénzeszközök honnan származnak.

A felperes keresetében kérte a határozatok hatályon kívül helyezését. Sérelmezte, hogy az adóhatóság valójában nem becslési eljárást folytatott, hanem összeadta a banki dokumentációban feltüntetett kiadásokat, valutavásárlásokat és ezeket tekintette az adó alapjának.

Sérelmezte az átváltási árfolyam alkalmazási módját. Állította, hogy a 2002. év első napjával meglévő banki betéte volt a későbbi pénzváltások alapja, ennek meglétét viszont nem kellett igazolnia. Állította, hogy a bizonyítási teher az alperesen volt teljes egészében.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és fenntartotta a határozatában foglaltakat.

A Fővárosi Bíróság 11.K.30.560/2007/10. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy mivel a felperes kiadásaival nem volt arányban az adómentes, a bevallott, és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art) 109. § /1/ bekezdése értelmében az adó alapjának becsléssel történő megállapítása jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság helyesnek találta az alperes eljárását a becslési módszere tekintetében is. Elfogadta azt, hogy a felperes

bankszámlára történő befizetéseit kronológikus sorrendben kellett figyelembe venni. Így valószínűsítették a valós adó alapját, a felperes igazolt jövedelmei azonban ezekre a befizetésekre fedezetül nem szolgáltak.

A felperes a bankszámla mozgására, illetőleg az általa állított ingatlan vásárlása, illetve az adás-vétel megghiúsulásával kapcsolatban bizonyítást nem ajánlott fel és nem adott magyarázatot arra, hogy milyen forrásból állt rendelkezésre a pénzügyi számlákra befizetett összeg.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

A felperes fenntartotta azt a jogi álláspontját, miszerint az adóhatóság, majd az eljáró Fővárosi Bíróság sem tett eleget a tényállás teljes körű felderítésének. Így a hiányos bizonyítás alapján okszerűtlen volt az a jogi következtetés, amely a kereset elutasítására vezetett.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmével a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A nem vitás tényállás szerint a Nemzeti Nyomozó Hivatal tájékoztatása alapján az adóhatóság olyan adatokhoz jutott, amelyek szerint a felperes a vizsgált időszakban a ... Bank és az E. Kft.-nél igen nagy összegű különböző devizában tartott betétekkel rendelkezett, amelyben található jövedelem fedezete nem volt ismeretes. A felperes ugyanis ezekben az években adóbevallást nem tett, adófizetési kötelezettséget nem teljesített. Saját nyilatkozata szerint rendszeres jövedelemmel nem rendelkezett, a felesége fizetéséből és egy 2001. évi iraki ingatlan eladásból származó bevételből éltek. Ezek az adatok megalapozták a felperes vagyongyarapodására vonatkozó becslési eljárás alkalmazását. Az Art. 108. § /1/ bekezdése alapján a becslési eljárás az a módszer, amellyel a valós adóalap valószínűsíthető.

Az adóhatóság a perbeli esetben az Art. 108. § /2/ bekezdése alapján bizonyította, hogy a becslés jogalapja, a becslés alkalmazásának feltételei fennálltak. Megfelelően tisztázta a tényállást, és okszerű volt az ebből levont következtetése is. A felperes ezzel szemben az Art. 109. § /3/ bekezdése értelmében hitelt érdemlően igazolhatta állítása valóságát.

A felperes által becsatolt egy db adásvételi szerződés, egy bankszámlakivonat, nyilatkozatai és egy iraki jövedelemigazolás azonban nem volt hitelt érdemlő bizonyítás arra vonatkozóan, hogy a

felperes által igen magas összegben befizetett és átváltott különböző devizaösszegek valós fedezetét feltárja. Ezért helytállónan vonta le azt a következtetést az adóhatóság, majd az elsőfokú bíróság, hogy ezek a jövedelmek adózatlanak minősültek, ezért az adófizetési és egyéb szankciók alkalmazása a jogszabályoknak megfelelt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy az úgynevezett vagyongyarapodási ügyekben a becslési eljárás alkalmazásakor speciális bizonyítási szabályok szerint kell eljárni. Így az adóhatóság a becslési eljárással csupán az adó alapját valószínűsíti, ezt követően az ettől való eltérést a felperesnek kell hitelt érdemlő adatokkal igazolnia.

A felperes csupán állította, de a táblázat benyújtásán túl nem igazolta azt az állítását, miszerint az egyes bankszámlára történő befizetések az azt követő kivétekből eredtek. Az ilyen pénzforgalmat feltételező korábbi megtakarításait, illetőleg azt a tényt, hogy ezek a ki- befizetések végül is milyen forrásból eredtek és hogyan történt az újabb befizetések megalapozása, a felperesnek nem sikerült hitelt érdemlően igazolnia.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a Pp. 275. § /1/ bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban újabb bizonyítás felvételének nincs helye. Ugyancsak nem kerülhet sor a bizonyítékok felülmérlegelésére sem, kivéve ha hiányosság, iratellenesség vagy kirívó okszerűtlen következtetések levonása tapasztalható.

A Legfelsőbb Bíróság a perbeli ügyben ilyen körülményt nem észlelt, ezért megállapította, hogy a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelelt, azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdés alapján felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2008. november 27.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró